

АЛЕКСАНДРА ШЕХТОВА

ПОРТАЛ
КЪМ
ДРУГИ
СВЕТОВЕ

Лексикон®

Издателството за българска литература

Увод

Или как започна всичко това...

**Сън в нощта на Кръстовден –
14.09.2015 г.**

(Сън знамение)

Сънувам, че съм много богата и съм собственичка на голяма, съвременна, луксозна къща. Наблюдавам я колко хубаво изглежда отвън – цялата е боядисана в бяло; с големи прозорци е; състои се от няколко части. Сядам доволно отпред, на бордюра, пред новия си дом.

Облечена съм в черно, елегантно, скъпо струващо късо палтенце, тъмносини дънки и кафяви кожени обувки. Или казано по друг начин – видът ми е снобски...

С къса кестенява косичка съм и нося очила. Лицето ми е младо и безгрижно.

Гледам към слънцето и му се радвам. Щастлива съм, че съм осигурила красив дом за мен и майка ми (*в действителност тя е мъртва*).

Изведнъж сънят ме пренася в огромна зала като храм – с високо разположен купол над главата ми като в християнските църкви.

Седя на дълга маса (*асоциирам я като тази от картината „Тайната вечеря“*). Масата е отрупана с всевъзможни ястия. Но погледът ми е привлечен най-вече от голяма купа с най-разнообразни плодове в нея.

В дясната си ръка държа празна чаша – бокал.

В този момент вдигам поглед към жена, която застава до мен и ми налива вино в чашата. (*В действителността не пия алкохол.*)

Разпознавам я на мига – Мария Магдалена... В съня ми тя е жената на Исус Христос.

В този момент приятен мъжки глас ме заговаря. Обръщам се по посока на гласа.

Срещу мен на масата седи и с топли очи ме наблюдава Исус...

Мария отива и сяда до него. И двамата са облечени, както ги изобразяват по картините – с дълги роби.

Исус ми подава стар пожълтял папирус. Отварям го и се заглеждам, за да разбера какво е написано на хартията.

На пръв поглед виждам снимка, разположена в центъра на някаква статия. Самата снимка изобразява затворена стая без прозорци. Стените са изградени от тухли... Стори ми се като подземие...

Снимана е жена с очила, която седи пред дълга, масивна дървена маса, намираща се в средата на подземната стая и запълваща почти цялото пространство в нея...

Масата е отрупана с най-различни артефакти и реликви. Разпознавам сред цялото това множество само и единствено Граала. Беше поставен в центъра на масата.

Вглеждам се в жената и осъзнавам, че на снимката – това съм аз...

Вдигам поглед към заглавието на статията...

В очите ми се набиват три главни удебелени думи на латиница, започващи с буквата S.

Прочитам ги на глас...

– Запомни ги! – обажда се Исус.

(Е, на сутринта, като се събудих, не можах да възпроизведа точно думите, изписани на латиница. Бях запомнила, че първата дума в превод значи „свети“, втората като че ли се превеждаше като „сакрални“, но за третата споменът ми е по-мътен. Навярно обозначаваше „предмет“ – Subiectum, но не съм напълно убедена.)

Чудесно разбирам за какво иде реч в статията... И вдигам невярващо очи към Исус Христос.

А той ми се усмихва благо и спокойно ме пита:

– Спомни ли си?

– Не може да е истина. Много съм грешна за това – отвърщам аз, все още изумена от проумяното току-що.

Мария Магдалена се намесва в разговора:

– Разбираш ли сега, че не можеш да се върнеш в твоя свят (т.е. при хората)...?

Опитвам се да се измъкна от ситуацията и отговарям, че е станала някаква сериозна грешка и че не искам да оставам в това подземие от снимката...

Двамата обаче мълчат, нищо не казват и само ме наблюдават...

С кристална яснота разбирам, че връщане назад няма... Че оттук няма да ме пуснат да изляза и да продължа да живея по стария начин.

Разплаквам се...

Истински започвам да тъгувам за загубата на луксозния ми богат живот навън, който имах в началото на съня си. За хубавата ми бяла къща и че никога повече няма да видя майка си.

Плача с крокодилски сълзи, защото разбирам, че трябва да прекарам остатъка от живота си в аскетизъм, в изолация, далеч от хората, тъй като в този момент, волю или неволю, съм приела посвещението...

...И се събудих...

...И оттогава странни, особени сънища ме спохождат...

...Но и безсъние жестоко започна да ме тормози...

...А животът ми вече не е същият...

*** Може би се питате какво разбрах от статията със снимката, която ми се даде да прочета в съня си?**

Разбрах, че някога (в предишен, много отдавнашен живот или животи) съм била Пазител на всички тези артефакти и реликви. Че съм била Пазител на скрито познание, което и до ден днешен продължава да е все още потулено и да не ни се разкрива с цел...

...И от мен се искаше да продължа да изпълнявам същото и в този живот.

Съществен проблем за мен обаче е, че в тази ми инкарнация (прераждане) не зная абсолютно нищо за тези реликви:

За какво служат? Защо са толкова ценни? Къде се намират това подземие?...

А също така нямам и ни най-малка представа за това тайно познание:

Какво съдържа? Къде е скрито или къде по-точно се пази?... (Ако приемем, разбира се, че сънят съдържа някаква истина и представлява послание със сериозна информация.)

Но осъзнах едно нещо кристално ясно:

Душата ми е наясно с всичко по тези въпроси. Че ТЯ знае и помни... Аз обаче – не, за съжаление... И две години по-късно все още продължавам да съм в неведение...

Другите въпроси, които веднага възникнаха в съзнание то ми, след като се събудих, бяха:

Какво означава да съм „Пазител“ в тази ми инкарнация сега – тук, на земята? Едни и същи ли функции изпълнява този Пазител през всичките тези векове?...

И ако да, да пазя от какво или от кого?...

* * *

Ще дам кратко разяснение какво се случи в живота ми след този сън от 2015 г. до 2017 г.:

Започнах усилено да изучавам астрология. Ей така, изведнъж проявих интерес към тази наричана „окултна“ наука. Впоследствие, като завърших курса, се случи да запиша почти веднага и курс по Таро. А декември 2016 г. бях иницирана в първо ниво по рейки.

През цялото това време на обучение в т.нар. окултно познание и на духовно осъзнаване се борех с жестоко безсъние и лекувах здравословни проблеми... Които и до ден днешен продължават да ме мъчат...

През този период обаче изобщо не обръщах внимание на сънищата си... Не че нямах такива... Но как да стане изведнъж тази промяна, като цял живот съм проявявала пренебрежително отношение към тях?...

Така че през 2016 г. все още не осъзнавах и не се замислях каква сила притежават сънищата. Още не се вслушвах в посланията им. Още не бях разбрала, че те могат да ме пренасят в други реалности; да ми показват и разкриват чудни, непознати светове; че са средство за срещи с какви ли не същества от какви ли не раси и произход – независимо добри или лоши са те; да ми разкриват тайни за Вселената – за миналото, настоящето и бъдещето; както и че насън имам възможност да осъществявам едно невероятно, уникално общуване с душите на хората...

И всичко това изведнъж започна доста бързо да ми се изяснява през 2017 г. Което доведе до логичното в тази ситуация – да водя дневник на сънуването от мен...

Така от март 2017 г. старателно и съзнателно започнах да записвам всяко едно преживяване, послание, информация – всичко, което подсъзнанието ми отключваше и ми подаваше по време на сън.

Благодарение именно на това сега пред вас стои този Дневник на моите среднощни пътешествия в Другата реалност – тази, достъпна в сънищата...

* * *

Ако и ти, читателю, си също такъв среднощен Пътешественик, знаеш тогава, или най-малкото предполагаш, за какво иде реч в този Дневник...

Но ти, читателю, който и идея си нямаш за Другата реалност, но сега проявяваш интерес и любопитство, уверявам те, че този Дневник може да промени съзнанието ти.

Може да не промени напълно скептицизма ти, но ще промени отношението ти към онази част от денонощието, която прекарваме в сън и която така незаслужено пренебрегваме. Защото навярно и ти като мен си смятал, че сънят основно изпълнява физиологично-биологична функция – да зарежда батериите на тялото ни, изразходвани през деня...

Но сънят е много повече от средство за отмора... Сънят е ключ, който може да отвори вратите към тайните на душата ни. Стига подсъзнанието, което държи този ключ през нощта, да ни отвори вратите към тях.

Сънят е и портал, който може да ни отведе, транспортира буквално, навсякъде. Нещо, което в съзнание и през деня е немислимо да се случи...

Ако също така проявяваш огромно любопитство да се докоснеш до необятните светове на Другата реалност, сънят именно е най-естественото средство за тази цел.

Добре дошъл в моя свят на сънищата, Пътешественико!

(Или бъдещ такъв!)

Надявам се преживяванията ми в него наистина да ти допаднат!

I.

Високите астрални нива. Гласът

Сън от януари 2017 г.

Библиотеката

*(Или как започнаха пътуванията ми насън
през 2017 г.)*

Намирам се в нещо като огромна и доста висока стая...

Стените не се виждат, защото или са обвити в облаци, или в мъгла. Но вътре е много светло. Отнякъде идва ярка светлина, но не мога да преценя източника ѝ.

Имам усещането, че съм в облак.

Около мен се издигат големи, древни и високи колони. Не мога да видя докъде стигат, защото се губят в облаци. Вдясно има огромна библиотека – широка, дълга и висока, чиито размери също се губеха в облаци.

В центъра на стаята има нещо като поставка, статив. От мястото си виждам, че върху него има сложен предмет, наподобяващ отворена книга. Отивам и заставам пред статива, защото искам да разбера каква е тази книга и защо точно тя е отделена и лежи там. Навеждам се, за да започна да я чета, и...

В този момент зад гърба си чувам много приятен, спокоен мъжки глас:

– Какво правиш? – пита ме той.

Не го виждам, но зная, че е зад мен и че е светещ. Защото виждах светлината, която идваше отзад. По-точно предположих, че идва от него...

– Чета – отговарям простиичко.

Не смея да се обърна и да видя кой ме пита. Чувствам се гузна по някакъв начин. Усещам, че съм сгафила. Но не зная в какво.

– Какво четеш? – пита ме спокойно Гласът.

– Не зная – отговарям аз и веднага се навеждам към книгата, за да разбере какво чета и да отговоря коректно на въпроса. „Книгата“ не е точно книга. Но от „корицата“ ѝ като от светлини точки се изписаха две думи. Прочитам ги на глас, сричайки:

– Акашови записи.

В този момент вдясно от мен всичко избухва в светлина и се събуждам стресната.

** Дори и в първите минути, като отворих очи, се усещах като престъпник.*

...Че съм попаднала на място, на което не е трябвало да бъда. Но в същото време осъзнах, че Гласът не беше заплашителен, не ми се караше. А сякаш ме насочваше, за да разбере нещо...

По някакъв начин бях доволна, че запомних думите, които никога преди това не бях чувала...

Станах от леглото, пуснах лаптопа си и веднага започнах да се ровя в интернет пространството, докато още звучат в главата ми и не съм ги забравила...

И тогава разбрах... Разбрах какво всъщност са Акашовите записи. Какво представлява АКАША? И къде съм попаднала в съня си.

** Смятам, че именно този сън – с Акашовите записи, постави началото на пътуванията ми из нивата на Астрал-*

ното пространство, както и на срещите ми с най-разнообразни същества и енергии.

Явява се като спусък за всичко, което се случи впоследствие насън през тази година...

Може и да бъркам в съждението си, но след разговора ми с този Глас във Вселенската библиотека сънищата ми станаха доста интензивни, наситени с много информация и послания.

* * *

Почти непосредствено след този сън, само 2–3 дни след това, дойде един, още по-странен и леко стряскащ. От него ми стана ясно, че с мен нещо се е случило и по някакъв начин съм започнала да влизам в контакт с непознати същества. Или пък нещо у мен привлича интереса им...

Та, сънувам, че спя в собственото си легло. Разперила съм ръцете си встрани и усещам как цялото ми тяло започва да се надига. Поглеждам към пръстите на лявата си ръка. Те също са разперени, а от тях излиза нещо като пара. Насочвам погледа си и към дясната ръка. Установявам същата пара, дим излиза и от тази ръка...

В този момент нещо привлича погледа ми. Нещо високо, застанало до леглото ми. Вдигам поглед нагоре към фигурата. Двуметрово хуманоидно същество от синьо-зелена светеща, по-скоро искряща, неплътна материя „наблюдаваше“ саксиите с цветя, които бяха върху шкафа.

„Наблюдаваше“ е странна дума за нещо, което няма лице. Обособена глава – да, но не и части на лицето, както е при нас, хората. Или пък защото бе с извърната глава към саксиите, не видях чертите на лицето му... *(В това определено не мога да бъда абсолютно сигурна, въпреки усещането ми, че нямаше очи, нос и уста.)*

Не можех да преценя от какво точно е изградено съществото. Но си помислих, че ако си провра ръката през тялото му, тя ще премине през него.

Виждам, че до тази фигура най-спокойно стои котката ми. Засичаме погледите си. Заради поведението ѝ решавам, че това същество не е опасно и няма да ми навреди...

(Зная от реалността, че котката ми е отличен индикатор за добри и лоши хора, съответно за добри и лоши същества и енергии.)

В съня си решавам да взема телефона си, да пусна екрана му и да огледам по-добре среднощния си посетител. Изправям се в леглото и в този момент се събуждам. Грабвам веднага телефона и светвам...

До леглото ми нямаше никого – нито прозрачното синьо-зелено същество, нито котката ми. Разбирам, че съм сънувала...

А толкова истинско ми се струваше „видяното“...

** От кой свят беше това създание? Или по-точно от кое измерение? И досега не съм имала повторна среща с него. А определено ми се иска...*

18.04.

Четвъртият етаж

Намирам се на площадка и започвам да слизам по стълби. Изведнъж стъпалата се преобразяват и се оказва, че всъщност стъпвам по класьори и папки. Това изобщо не ми пречи да сляза по стълбите до долу.

Завивам наляво от стълбището и виждам старец, който седи на пейка. Не ми говори, а само ми сочи с пръст за налясно. Обръщам се натам и тръгвам в посоката, която ми показва.

Стигам до широка улица. Пресичам я и се озовавам на площадка пред друго стълбище. То обаче е затворено – намира се в ремонт. В съня си зная, че трябва да отида на 4-ия етаж и започвам да мисля по какъв друг начин да стигна дотам.